

Απόφαση 5/2018 (ΣΤ, ΠΟΙΝΙΚΕΣ)

Αριθμός 5/2018

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΣΤ' ΠΟΙΝΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Μαρία Γαλάνη - Λεοναρδοπούλου, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Δημήτριο Χονδρογιάννη, Αρτεμισία Παναγιώτου - Εισηγήτρια, Μαρία Γεωργίου και Ευφροσύνη Καλογεράτου - Ευαγγέλου, Αρεοπαγίτες. Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 10 Οκτωβρίου 2017, με την παρουσία του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Ευάγγελου Ζαχαρή (γιατί κωλύεται η Εισαγγελέας) και του Γραμματέα Χαράλαμπου Αθανασίου, για να δικάσει την αίτηση του αναιρεσειόντος-κατηγορουμένου Α. Μ. του Ι., κατοίκου ..., που εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο του Σαλώμη Δερμάτη, για αναίρεση της υπ' αριθ. 2437/2014 απόφασης του Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών, με πολιτικώς ενάγουσα την Μ. Κ. του Ι., κάτοικο ..., που εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Γεώργιο Τριανταφύλλου. Το Πενταμελές Εφετείο Αθηνών, με την ως άνω απόφασή του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ' αυτή, και ο αναιρεσειών-κατηγορούμενος ζητεί την αναίρεση αυτής, για τους λόγους που αναφέρονται στην υπ' αριθμ. πρωτ. ...28-2-2017 αίτησή του αναιρέσεως και στους από 22 Σεπτεμβρίου 2017 προσθέτους λόγους, που περιλαμβάνονται στο σχετικό δικόγραφο και καταχωρίστηκαν στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό ...2017.

Αφού άκουσε

Τους πληρεξούσιους δικηγόρους των διαδίκων, που ζήτησαν όσα αναφέρονται στα σχετικά πρακτικά και τον Αντεισαγγελέα, που πρότεινε: Α) να απορριφθεί η αίτηση αναίρεσης ως προς το αδίκημα της απάτης και Β) να αναιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση ως προς το αδίκημα της υπεξαίρεσης και να παραπεμφθεί η υπόθεση για νέα εκδίκαση.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η κρινόμενη από 24-2-2017 με αριθμ. γεν. πρωτ. ...28-2-2017 αίτηση του Α. Μ. του Ι. για αναίρεση της υπ' αριθμ. 2437/2014 καταδικαστικής απόφασης του Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών καθώς και ο από 21-9-2017 πρόσθετος λόγος, που κατατέθηκε με χωριστό δικόγραφο στις 22-9-2017, έχουν ασκηθεί νομότυπα και εμπρόθεσμα και πρέπει να συνεκδικασθούν ως συναφείς. Κατά το άρθρο 386 παρ. 1 του ΠΚ, όποιος, με σκοπό να αποκομίσει ο ίδιος ή άλλος παράνομο περιουσιακό όφελος, βλάπτει ξένη περιουσία πείθοντας κάποιον σε πράξη, παράλειψη ή ανοχή με την εν γνώσει παράσταση ψευδών γεγονότων ως αληθινών ή την αθέμιτη απόκρυψη ή παρασιώπηση αληθινών γεγονότων, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον τριών μηνών και, αν η ζημία που προκλήθηκε είναι ιδιαίτερα μεγάλη, με φυλάκιση τουλάχιστον δύο ετών. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι, για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της απάτης, απαιτούνται: α) σκοπός του δράστη να περιποιήσει στον εαυτό του ή σε άλλον παράνομο περιουσιακό όφελος, χωρίς να είναι αναγκαία και η πραγμάτωση του οφέλους αυτού, β) εν γνώσει παράσταση ψευδών γεγονότων ως αληθινών ή αθέμιτη απόκρυψη ή παρασιώπηση αληθινών γεγονότων, από την οποία, ως παραγωγό αιτία, παραπλανήθηκε κάποιος και προέβη στην επιζήμια για τον ίδιο ή άλλον συμπεριφορά και γ) βλάβη ξένης, κατά το αστικό

δίκαιο, περιουσίας, η οποία τελεί σε αιτιώδη σύνδεσμο με τις παραπλανητικές ενέργειες ή παραλείψεις του δράστη και η οποία υπάρχει και σε περίπτωση μειώσεως ή χειροτερεύσεως της περιουσίας του παθόντος, έστω και αν αυτός έχει ενεργό αξίωση προς αποκατάστασή της. Ως γεγονότα νοούνται τα πραγματικά περιστατικά που ανάγονται στο παρελθόν ή το παρόν και όχι εκείνα που πρόκειται να συμβούν στο μέλλον, όπως είναι οι απλές υποσχέσεις ή συμβατικές υποχρεώσεις. Κατά την παράγραφο 3 του ίδιου άρθρου 386 ΠΚ, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 25 του ν. 4055/2012 [και έγινε ευμενέστερη για τον κατηγορούμενο ώστε να εφαρμόζεται αναδρομικά κατά το άρθρο 2 ΠΚ και για πράξεις που είχαν τελεσθεί προηγουμένως], η απάτη προσλαμβάνει κακουργηματικό χαρακτήρα τιμωρούμενη με κάθειρξη μέχρι δέκα ετών α) ... β) αν το περιουσιακό όφελος ή η προξενηθείσα ζημία υπερβαίνει συνολικά το ποσό των 120.000 ευρώ. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 375 παρ. 1 και 2 ΠΚ όποιος ιδιοποιείται παρανόμως ξένο (ολικά ή εν μέρει) κινητό πράγμα, που περιήλθε στην κατοχή του με οποιονδήποτε τρόπο, τιμωρείται με φυλάκιση μέχρι δύο ετών και, αν το αντικείμενο της υπεξαίρεσεως είναι ιδιαιτέρως μεγάλης αξίας, με φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους. Αν πρόκειται για αντικείμενο ιδιαιτέρως μεγάλης αξίας που το έχουν εμπιστευθεί στον υπαίτιο, λόγω ανάγκης ή λόγω της ιδιότητάς του ως εντολοδόχου, επιτρόπου ή κηδεμόνα του παθόντος ή μεσεγγυούχου ή διαχειριστή ξένης περιουσίας, ο υπαίτιος τιμωρείται με κάθειρξη μέχρι δέκα ετών. Με τη διάταξη του άρθρου 14 παρ. 3 Ν 2721/1999 προστέθηκε στην παράγραφο 1 του ανωτέρω άρθρου 375 εδάφιο, κατά το οποίο "αν η συνολική αξία υπερβαίνει το ποσό των 73.000 ευρώ, ο υπαίτιος τιμωρείται με κάθειρξη μέχρι δέκα (10) ετών" και στην παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου 375 εδάφιο, κατά το οποίο "αν το συνολικό αντικείμενο της πράξης του προηγουμένου εδαφίου υπερβαίνει σε ποσό τις 73.000 ευρώ, τούτο συνιστά επιβαρυντική περίσταση". Με τη νέα αυτή ρύθμιση καθιερώθηκαν δύο μορφές κακουργηματικού χαρακτήρα της υπεξαίρεσεως (έναντι μίας του προηγουμένου δικαίου), η πρώτη όταν και μόνον η συνολική αξία του αντικείμενου της υπεξαίρεσεως υπερβαίνει το ποσό των 73.000 ευρώ και η δεύτερη όταν το συνολικό αντικείμενο της υπεξαίρεσεως είναι ιδιαιτέρως μεγάλης αξίας και συντρέχει παράλληλα μία από τις αναφερόμενες πλέον περιοριστικώς έξι περιπτώσεις καταχρήσεως ιδιαίτερης εμπιστοσύνης, ενώ η συνδρομή στην τελευταία περίπτωση και συνολικής αξίας του αντικείμενου της υπεξαίρεσεως μεγαλύτερης των 73.000 ευρώ συνιστά επιβαρυντική περίσταση. Το ποσό των 73.000 ευρώ του δευτέρου εδαφίου της παρ. 1 καθώς και του δευτέρου εδαφίου της παρ. 2 του ανωτέρω άρθρου 375 αναπροσαρμόστηκε στο ποσό των 120.000 ευρώ με την παρ. 1 περ. ιγ' του άρθρου 24 του ν. 4055/2012 με έναρξη ισχύος από 2-4-2012. Από τις ίδιες ως άνω διατάξεις προκύπτει ότι για τη στοιχειοθέτηση της υπεξαίρεσεως σε βαθμό κακουργήματος απαιτείται, αντικειμενικώς : α) το υλικό αντικείμενο του εγκλήματος να είναι κατά τη φυσική αντίληψη κινητό πράγμα, β) να είναι αυτό, ολικά ή εν μέρει, ξένο, με την έννοια ότι η κυριότητα αυτού ανήκει, κατά το αστικό δίκαιο, σε άλλον, εκτός από το δράστη, γ) η κατοχή του πράγματος αυτού κατά τον χρόνο τελέσεως της πράξεως να έχει περιέλθει με οποιονδήποτε τρόπο στο δράστη, δ) παράνομη ιδιοποίηση του πράγματος από το δράστη, που υπάρχει όταν αυτή γίνεται χωρίς τη συναίνεση του ιδιοκτήτη ή χωρίς την ύπαρξη άλλου νόμιμου δικαιολογητικού λόγου, και ε) το αντικείμενο της υπεξαίρεσεως να είναι ιδιαιτέρως μεγάλης αξίας και, επί πλέον, να συντρέχει στο πρόσωπο του υπαιτίου κάποια από τις περιοριστικώς στο ανωτέρω άρθρο διαλαμβανόμενες καταστάσεις ή ιδιότητες, όπως εκείνη του εντολοδόχου, υποκειμενικώς δε δόλια προαίρεση, εκδηλούμενη με οποιαδήποτε ενέργεια του δράστη, που υποδηλώνει εξωτερική του βουλήσεώς του να ενσωματώσει το πράγμα στην ατομική του περιουσία χωρίς νόμιμο δικαιολογητικό

λόγο. Σύμφωνα με τα προεκτεθέντα, ο εντολοδόχος διαπράττει υπεξαίρεση όταν αρνείται να αποδώσει στον εντολέα, κατ' άρθρ. 719 ΑΚ παν ό,τι έλαβε καθός και ό,τι κατ' άρθρ. 721 ιδίου Κώδικα προκαταβλήθηκε σ' αυτόν από τον εντολέα προς εκτέλεση της εντολής και δεν διατέθηκε προς τούτο, καθόσον δεν καθίσταται κύριος των προς εκτέλεση της εντολής δοθέντων σ' αυτόν. Χρόνος τελέσεως της υπεξαίρεσεως θεωρείται, σύμφωνα με το άρθρο 17 του ΠΚ, ο χρόνος κατά τον οποίο ο υπαίτιος εκδήλωσε την πρόθεσή του για παράνομη ιδιοποίηση του ξένου πράγματος και ενσωματώσεώς του στην περιουσία του με εμφανείς υλικές πράξεις. Περαιτέρω, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 378 ΠΚ, υπεξαίρεση που έγινε σε βάρος προσώπου με το οποίο ο υπαίτιος ζει στο ίδιο σπίτι, διώκεται μόνο ύστερα από έγκληση. Κατά την έννοια της διάταξης αυτής η υπεξαίρεση φέρει τον χαρακτήρα της υπαίρεσης όταν η διαβίωση στο ίδιο σπίτι, η οποία προϋποθέτει διάρκεια και όχι περιοδική συννοίκηση ενώ δεν αρκεί ο ερωτικός δεσμός, υφίσταται όχι μόνο κατά το χρόνο που παραδίδεται το κινητό πράγμα αλλά και κατά το χρόνο της ιδιοποίησης αυτού. Γι' αυτό όταν η ιδιοποίηση λαμβάνει χώρα μετά τη διακοπή της συμβίωσης η πράξη θεωρείται ως κοινή υπεξαίρεση. Εξάλλου, η καταδικαστική απόφαση έχει την απαιτούμενη από τις διατάξεις των άρθρων 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 ΚΠΔ ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία, η έλλειψη της οποίας ιδρύει λόγο αναιρέσεως από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' ΚΠΔ, όταν αναφέρονται σ' αυτήν, με πληρότητα, σαφήνεια και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά, τα πραγματικά περιστατικά, στα οποία στηρίχθηκε η κρίση του δικαστηρίου για τη συνδρομή των αντικειμενικών και υποκειμενικών στοιχείων του εγκλήματος, οι αποδείξεις που τα θεμελίωσαν και οι νομικοί συλλογισμοί, με τους οποίους έγινε η υπαγωγή των περιστατικών αυτών στην ουσιαστική ποινική διάταξη που εφαρμόστηκε. Για την ύπαρξη τέτοιας αιτιολογίας είναι παραδεκτή η αλληλοσυμπλήρωση του αιτιολογικού με το διατακτικό, που αποτελούν ενιαίο σύνολο. Ως προς τα αποδεικτικά μέσα αρκεί αυτά να αναφέρονται κατ' είδος γενικώς, χωρίς να απαιτείται να εκτίθεται τι προέκυψε χωριστά εξ ενός εκάστου αυτών και χωρίς να απαιτείται να αναφέρεται από ποιο συγκεκριμένα αποδεικτικό μέσο προέκυψε η κάθε παραδοχή. Ούτε είναι απαραίτητη η αξιολογική συσχέτιση και σύγκριση των διαφόρων αποδεικτικών μέσων μεταξύ τους (εγγράφων, μαρτυρικών καταθέσεων), ούτε απαιτείται να ορίζεται ποιο βαρύνει περισσότερο για τον σχηματισμό της δικαστικής κρίσεως. Απαιτείται μόνο να προκύπτει ότι το δικαστήριο έλαβε υπΛ όψη του και συνεκτίμησε για τον σχηματισμό της δικανικής του πεποιθήσεως όλα τα αποδεικτικά στοιχεία και όχι μερικά κατ' επιλογήν, όπως επιβάλλουν οι διατάξεις των άρθρων 177 §1 και 178 ΚΠΔ. Δεν αποτελούν, όμως, λόγο αναιρέσεως η εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων και ειδικότερα η εσφαλμένη εκτίμηση των εγγράφων, η εσφαλμένη αξιολόγηση των καταθέσεων των μαρτύρων, η παράλειψη αναφοράς και αξιολόγησης κάθε αποδεικτικού μέσου χωριστά και η παράλειψη της αξιολογικής συσχέτισεως των αποδεικτικών μέσων μεταξύ τους, καθόσον στις περιπτώσεις αυτές πλήττεται η αναίρετικά ανέλεγκτη κρίση του δικαστηρίου της ουσίας. Η ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία των αποφάσεων πρέπει να επεκτείνεται και στους αυτοτελείς ισχυρισμούς, εκείνους δηλαδή που προβάλλονται στο δικαστήριο της ουσίας, σύμφωνα με τα άρθρα 170 παρ. 2 και 333 παρ. 2 ΚΠΔ, από τον κατηγορούμενο ή το συνήγορο του και τείνουν στην άρση του άδικου χαρακτήρα της πράξεως ή της ικανότητας για καταλογισμό ή στη μείωση αυτής ή στην εξάλειψη του αξιόποινου της πράξεως ή τη μείωση της ποινής, εφόσον, όμως, αυτοί προβάλλονται κατά τρόπο σαφή και ορισμένο, με όλα δηλαδή τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία είναι αναγκαία κατά την οικεία διάταξη για τη θεμελίωσή τους. Διαφορετικά το δικαστήριο της ουσίας δεν υπέχει υποχρέωση να απαντήσει αιτιολογημένα στην απόρριψή τους. Οι αρνητικοί όμως της κατηγορίας

ισχυρισμοί καθώς και αυτοί που αποτελούν απλά υπερασπιστικά επιχειρήματα, δεν είναι αυτοτελείς και επομένως το Δικαστήριο δεν είναι υποχρεωμένο να απαντήσει σ' αυτούς και μάλιστα αιτιολογημένα. Τέλος, κατά το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Ε' του ΚΠΔ, λόγο αναιρέσεως της αποφάσεως αποτελεί και η εσφαλμένη ερμηνεία ή εφαρμογή ουσιαστικής ποινικής διατάξεως. Εσφαλμένη ερμηνεία τέτοιας διατάξεως υπάρχει όταν το δικαστήριο αποδίδει σ' αυτήν διαφορετική έννοια από εκείνη που πραγματικά έχει, εσφαλμένη δε εφαρμογή συντρέχει όταν το δικαστήριο δεν υπήγαγε σωστά τα πραγματικά περιστατικά, που δέχθηκε ότι προέκυψαν από την αποδεικτική διαδικασία, στη διάταξη που εφάρμοσε. Περίπτωση εσφαλμένης εφαρμογής ουσιαστικής ποινικής διατάξεως υπάρχει και όταν η διάταξη αυτή παραβιάζεται εκ πλαγίου, πράγμα που συμβαίνει όταν στο πόρισμα της αποφάσεως που περιλαμβάνεται στο συνδυασμό του διατακτικού με το σκεπτικό αυτής και ανάγεται στα στοιχεία και στην ταυτότητα του οικείου εγκλήματος, έχουν εμφοιλωρήσει ασάφειες, αντιφάσεις ή λογικά κενά, με αποτέλεσμα να καθίσταται ανέφικτος ο έλεγχος της ορθής ή μη εφαρμογής του νόμου, οπότε η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση.

Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από τα, επισκοπούμενα παραδεκτώς για τις ανάγκες του αναιρετικού ελέγχου, πρακτικά της προσβαλλομένης απόφασης, το Πενταμελές Εφετείο Αθηνών, που, δικάζοντας κατ' έφεση, την εξέδωσε, δέχθηκε, κατά την αναιρετικά ανέλεγκτη περί τα πράγματα κρίση του, με επιτρεπτή αλληλοσυμπλήρωση σκεπτικού και διατακτικού, μετά από εκτίμηση και αξιολόγηση των κατ' είδος αναφερομένων στην εν λόγω απόφαση αποδεικτικών μέσων (χωρίς όρκο κατάθεση πολιτικώς ενάγουσας, καταθέσεις μαρτύρων κατηγορίας και υπεράσπισης, πρακτικά πρωτοβάθμιας δίκης, αναγνωσθέντα έγγραφα και απολογία κατηγορουμένου), ότι αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η πολιτικώς ενάγουσα Μ. Κ. το έτος 1992 γνωρίστηκε με τον πρώτο κατηγορούμενο, με τον οποίο ανέπτυξε συναισθηματικό δεσμό που εξελίχθηκε σε σοβαρή σχέση. Κατά τη γνωριμία τους, η μεν εγκαλούσα ήταν 45 ετών, διαζευγμένη και μητέρα τριών τέκνων ήταν διευθύνουσα σύμβουλος και κύριος μέτοχος, της διεθνούς φήμης βελγικής σοκολατοποιίας ... με μόνιμη κατοικία στις ..., ο δε πρώτος κατηγορούμενος ήταν 32 ετών, διαζευγμένος χωρίς τέκνα και διατηρούσε ατομική επιχείρηση στην οδό ..., με αντικείμενο μελέτες και εμπορία φωτισμού, έχοντας κατοχυρώσει ως σήμα τη λέξη Η πολ. ενάγουσα ήταν μεγάλης οικονομικής επιφάνειας και αποφάσισε με τον κατηγορούμενο την επαγγελματική του αναβάθμιση με τη σύσταση μεταξύ τους ανώνυμης εταιρίας. 'Ετσι η πολ. ενάγουσα ίδρυσε με τον κατηγορούμενο ανώνυμη εταιρία με την επωνυμία ... - ..." με έδρα την Αθήνα επί της οδού ... και με αρχικό μετοχικό κεφάλαιο 10.000.000 δραχμών, που κατέβαλε εξ ολοκλήρου η εγκαλούσα κρατώντας το 49% μετοχών αυτής και διαθέτοντας το 51% στον κατηγορούμενο, ενώ και το παραπάνω ακίνητο ήταν ιδιοκτησίας της εγκαλούσας, το οποίο μίσθωσε στην εταιρία αυτή. Πρόεδρος και διευθύνων σύμβουλος της εταιρίας ορίστηκε ο κατηγορούμενος, αντιπρόεδρος και διευθύνουσα σύμβουλος η εγκαλούσα και μέλη του ΔΣ η δεύτερη κατηγορουμένη και η μητέρα τους. Καθ' όλη τη διάρκεια της σχέσης του η εγκαλούσα συνέχισε να χρηματοδοτεί την ανωτέρω εταιρία είτε για τις αυξήσεις του μετοχικού κεφαλαίου που έφθασε στο ποσό των 180.000.000 δραχμών, είτε για την κάλυψη των κάθε φύσης εξόδων της. Στις αρχές του 1994 ο κατηγορούμενος της προέβαλε την ανάγκη αγοράς ενός υπόγειου χώρου στην ... επί των οδών ... για τις εργασίες της εταιρίας ... και η εγκαλούσα του κατέβαλε για το σκοπό αυτό 32.000.000 δρχ. (93.910,50) ευρώ και ο κατηγορούμενος αγόρασε στο όνομά του το ανωτέρω ακίνητο. Στα τέλη του 1995 πάλι ο κατηγορούμενος της πρότεινε να καταβάλει χρήματα για αγορά

παραρτημάτων - καταστημάτων στη Θεσ/νίκη για την περαιτέρω ανάπτυξη της εταιρίας του και έτσι στις αρχές του έτους 1996 του κατέβαλε 85.000.000 δρχ. (249.449,743) ευρώ, ώστε να γίνει η αγορά η οποία και πραγματοποιήθηκε με την απόκτηση στο όνομά του πέντε ισογείων καταστημάτων και τριών υπογείων χώρων στο εμπορικό κέντρο Το Δεκέμβριο του 1996 και αφού είχε επιτευχθεί η επαγγελματική αναβάθμιση του κατηγορουμένου, η μηνύτρια αποχώρησε από την εταιρία ... ΑΕ αφού υπέγραψε, χωρίς να έχει λάβει κάποιο αντάλλαγμα την από 9-12-1996 χειρόγραφη δήλωση - βεβαίωση με βεβαιωμένο το γνήσιο της υπογραφής της, στην οποία αναφέρει ότι έχει πωλήσει τις μετοχές που είχε στη ... ΑΕ στον πρώτο κατηγορούμενο και έχει εισπράξει το αντίτιμο αυτών, αυτός δεν είναι ιδιοκτήτης της εταιρίας και παρέχει τη δήλωση αυτή για την περίπτωση που οι κληρονόμοι της αμφισβητήσουν την πώληση αυτών και την παρέδωσε στον κατηγορούμενο. Από τις αρχές του 1998 ο κατηγορούμενος, ζητούσε από τη μηνύτρια να αγοράσει μία έκταση 70 στρεμμάτων στις ..., ώστε να κτιστεί σε αυτήν η οικία που θα κατοικούσαν μετά το γάμο τους. Αυτή το αποφάσισε αλλά για φορολογικούς λόγους θα εμφανιζόταν ως αγοράστρια μια υπεράκτια (off shore) εταιρία, απ' αυτές που ήδη είχε ιδρύσει μέσω του δικηγορικού γραφείου ... και είχε αγοράσει τρία ακίνητα στο Λονδίνο. Για την αγορά της πιο πάνω έκτασης επιλέχθηκε η υπεράκτια εταιρία "... " και η μηνύτρια έδωσε εντολή στον εμφανιζόμενο εκπρόσωπο (nominee) της εταιρίας αυτής δικηγόρο ... να προβεί σε όλες τις απαιτούμενες ενέργειες για την αγορά της έκτασης στο όνομα της εν λόγω εταιρίας, την οποία θα χρηματοδοτούσε για την αγορά με δικά της χρήματα. Παράλληλα, η μηνύτρια, έχοντας απεριόριστη εμπιστοσύνη στο πρόσωπο του συντρόφου της - κατηγορουμένου και επειδή η ίδια είχε ιδιαίτερο φόρτο εργασίας στις ..., λόγω της θέσης της ως διευθύνουσας συμβούλου της ..., ανέθεσε, στον κατηγορούμενο προς εξυπηρέτησή της, ενεργώντας κατ' εντολή και λογαριασμό της, να προβεί και να ολοκληρώσει τη διαδικασία αγοράς των ως άνω ακινήτων για λογαριασμό της, καταβάλλοντας σ' αυτόν από δικούς της λογαριασμούς το συνολικό ποσό των 952.546.441 δραχμών (2.795.440,77 ευρώ) από τα οποία, τα 350.000.000 δρχ. θα καταβάλλονταν για την αγορά του ακινήτου και τα υπόλοιπα 602.546.441 δρχ. θα προορίζονταν για την ανέγερση της οικίας εντός αυτού. ' Όλα τα χρήματα αυτά προερχόμενα από λογαριασμού της μηνύτριας κατατέθηκαν με την εντολή να χρησιμοποιηθούν για τους παραπάνω σκοπούς, σε λογαριασμούς του κατηγορουμένου, ώστε οσάκις η εξωχώρια εταιρεία έπρεπε να προβεί σε πληρωμές, αυτός θα κατέθετε το αντίστοιχο ποσό στο λογαριασμό της εξωχώριας εταιρίας για να τις πραγματοποιήσει. Πραγματικά, στις 3-6-1999 αγοράστηκε στο όνομα της εταιρίας "... " (της οποίας αποκλειστική κυρία ήταν η μηνύτρια) το παραπάνω ακίνητο στις ... με εμφανιζόμενο στο συμβόλαιο τίμημα 280.000.000 δρχ. και πραγματικά καταβαλλόμενο 350.000.000 δραχμών που καταβλήθηκε από χρήματα της μηνύτριας η ανοικοδόμηση όμως οικίας ουδέποτε πραγματοποιήθηκε. Επιπλέον, το έτος 1999, ο πρώτος κατηγορούμενος, επικαλούμενος το συμφέρον ανάπτυξης της εταιρίας ..., πρότεινε στη μηνύτρια να αγοράσει ένα ακίνητο στη ... για να στεγασθεί το κατάστημα πώλησης φωτιστικών της εταιρίας ... που ανήκε πλέον στον ίδιο. Δέχτηκε η μηνύτρια να αγοράσει το ακίνητο αυτό χρησιμοποιώντας την υπεράκτια εταιρία ... που είχε ιδρύει μετά την πώληση ακινήτου που η εν λόγω εταιρία είχε στο Λονδίνο. Επειδή καθυστερούσε η πώληση του ακινήτου στο Λονδίνο ο κατηγορούμενος έπεισε τη μηνύτρια να συστήσει μία καινούργια υπεράκτια εταιρία για να αγοράσει το ακίνητο της ... διότι ήταν μοναδική ευκαιρία η αγορά του και υπήρχε κίνδυνος να τη χάσει. ' Ετσι έδωσε στο κατηγορούμενο την εντολή και το απαιτούμενο χρηματικό ποσό, ώστε να αγοράσει μία νέα υπεράκτια εταιρία για λογαριασμό της, στα νομιμοποιητικά και αποδεικτικά της κυριότητας της εταιρίας έγγραφα θα

εμφανιζόταν το όνομά της ως αποκλειστικής κυρίας αυτής και στη συνέχεια η νέα off shore εταιρία να αγοράσει το προαναφερόμενο ακίνητο καταβάλλοντας το τίμημα των 350.000.000 δραχμών από το υπόλοιπο των 602.546.441 δραχμών που του είχε καταβάλει για την ανέγερση κατοικίας στο κτήμα των ... που δεν πραγματοποιήθηκε. Ο πρώτος κατηγορούμενος, αποκρύπτοντας ότι ενεργούσε για λογαριασμό της μηνύτριας, έδωσε από την Αθήνα εντολή στο δικηγορικό γραφείο ... να ιδρύσει για λογαριασμό του την υπεράκτια εταιρία "...", η οποία και συνεστήθη με εμφανιζόμενο εκπρόσωπο τον προαναφερόμενο δικηγόρο ..., διαβεβαιώσας τη μηνύτρια ότι η αγορά τη εταιρίας έγινε στο όνομά της και για λογαριασμό της ώστε να προβεί στην αγορά του ακινήτου η εταιρία. Πράγματι η εταιρία αυτή αγόρασε δύο καταστήματα και δύο γραφεία στην ... με μεταγραφέντα συμβόλαια του συμ/φου Αθηνών Β. Α.. Στις αρχές του έτους 2001 η μηνύτρια κατέβαλε στον πρώτο κατηγορούμενο και το ποσό των 257.436.287,65 δραχμών για τη διαμόρφωση των πιο πάνω ακινήτων, θεωρώντας, λόγω των παραπειστικών διαβεβαιώσεων του κατηγορουμένου ότι τα ακίνητα αυτά είναι δικά της μέσω της off shore εταιρείας της που τα είχε αγοράσει. Καθόσον αφορά τους τίτλους μετοχών των προαναφερόμενων εταιριών "...", και "...", που ήταν στον κομιστή, ο μεν πρώτος που κατείχε η μηνύτρια ήδη από το έτος 1988, παραδόθηκε απ' αυτήν προς φύλαξη στον κατηγορούμενο, ο δε δεύτερος της ... στάλθηκε από τον δικηγόρο Χ. Γ. με την από 13-12-1999 επιστολή στη μηνύτρια, όπου αναγράφεται ότι εσωκλείει τίτλο μετοχών για 1998 μετοχές της εταιρίας ... με εντολή του πρώτου κατηγορουμένου, την οποία της ζητεί να κρατήσει για λογαριασμό του και επιπλέον ζητεί επιβεβαίωση ότι ο τίτλος μετοχών του παραδόθηκε με ασφάλεια. Το περιεχόμενο αυτής της επιστολής, κι αν ακόμη τη διάβασε η μηνύτρια δεν ήταν ικανό να της κινήσει υποψίες ότι η ως άνω εξωχώρια εταιρία, κατά παράβαση της δοθείσας εντολής της, είχε συσταθεί από τον πρώτο κατηγορούμενο για λογαριασμό του, εφόσον ο εσώκλειστος σ' αυτήν τίτλος μετοχών στάλθηκε στην ίδια και όχι στον πρώτο κατηγορούμενο, γνωρίζοντας δε την εντολή που είχε δώσει στον τελευταίο να την εκπροσωπήσει, ήταν εύλογο να πιστεύει ότι ο ως άνω τίτλος ζητείτο να παραδοθεί στον πρώτο κατηγορούμενο, ως εκπρόσωπος αυτής για την εκτέλεση των εντολών της. Όπως όμως αποδείχθηκε, ο πρώτος κατηγορούμενος εκμεταλλεύτηκε τη δυνατότητα που είχε να έρχεται ο ίδιος σε επαφή με τους νομικούς συμβούλους της μηνύτριας, προς εξυπηρέτηση της τελευταίας και άρχισε να καλλιεργεί την εντύπωση στον παραπάνω Βρετανό δικηγόρο ότι τα ακίνητα στις ..., προορίζονταν για τον ίδιο, γι' αυτό και ο προαναφερόμενος δικηγόρος, μη γνωρίζοντας την πραγματικότητα έστειλε την πιο πάνω διφορούμενη επιστολή στη μηνύτρια, όπως αποτέλεσμα της ως άνω συμπεριφοράς του κατηγορουμένου ήταν και η επιβεβαίωση του εν λόγω δικηγόρου προς την εταιρία ... που ανέλαβε τη διοίκηση των δύο παραπάνω εξωχώριων εταιριών το Νοέμβριο του έτους 2001, ότι πραγματικός ιδιοκτήτης των εταιριών αυτών ήταν ο πρώτος κατηγορούμενος. Επομένως δεν ευσταθεί ο ισχυρισμός του ότι η μηνύτρια δώρησε σ' αυτόν την εταιρία ... και από της ιδρύσεώς της ήταν νόμιμος ιδιοκτήτης αυτής, γεγονός που αυτή γνώριζε. Κατόπιν συμφωνίας διαχείρισης πελάτη και μετά την αγορά των παραπάνω ακινήτων, που υπογράφηκε στις 21-11-2001 μεταξύ του εμφανιζομένου εκπροσώπου (nominee) και προαναφερόμενων δύο off shore εταιριών βρετανού δικηγόρου Χ. Γ. και της εταιρίας ... ανατέθηκε η διοίκηση και διαχείριση των εν λόγω εταιριών στην τελευταία εταιρία. Με την ανάληψη της διαχείρισης των εταιριών αυτών η διαχειρίστρια εταιρία έλαβε από τον πιο πάνω εμφανιζόμενο εκπρόσωπο βρετανό δικηγόρο επιβεβαίωση ότι πραγματικός ιδιοκτήτης των εταιριών αυτών ήταν ο πρώτος κατηγορούμενος, αφού η επιβεβαίωση αυτή ήταν αποτέλεσμα της παραπάνω συμπεριφοράς του κατηγορουμένου, ο οποίος καλλιέργησε την εντύπωση στον εν λόγω δικηγόρο ότι τα

ακίνητα στις ..., προορίζονταν για τον ίδιο. Το φθινόπωρο του έτους 2002 η μηνύτρια προκειμένου να βρίσκεται κοντά στον πρώτο κατηγορούμενο, όπως της ζητούσε ο ίδιος παραιτήθηκε από τη διαχείριση της εταιρίας ..., παραμένονσα βασικό μέλος αυτής, η παραίτησή της θα ίσχυε από 31-12-2002 και θα εγκαθίστατο μόνιμα στην Ελλάδα. Το γεγονός αυτό ανακοίνωσε στον εν λόγω κατηγορούμενο και αυτός την 1-11-2002 ξαφνικά της ανακοίνωσε ότι ήθελε να διακόψουν το δεσμό τους αλλά της ζήτησε χρόνο για να καταλήξει σε κάποια οριστική απόφαση, λέγοντάς της να κάνει υπομονή μέχρι τα γενέθλιά της (Αύγουστο 2003) και να μην ανακοινώσει τη διακοπή της σχέσης τους, ενώ από τα μέσα Δεκεμβρίου έπαψε να διαμένει στην οικία της, χωρίς να της επιστρέψει τα κλειδιά αυτής που είχε στην κατοχή του. Η μηνύτρια, λόγω της σοβαρότητας των συναισθημάτων που έτρεφε προς αυτόν, δέχτηκε να του δώσει προθεσμία μέχρι τέλους Αυγούστου 2003 και να της δώσει την τελική του απάντηση για το μέλλον της σχέσης τους αλλά και για να της αποδώσει λογοδοσία για τα χρήματα που μέχρι τότε είχε λάβει απ' αυτήν, ελπίζοντας ότι θα άλλαζε γνώμη και θα επέστρεφε κοντά της. Μετά το χωρισμό τους κι ενώ η μηνύτρια ανέμενε την οριστική απόφαση του κατηγορουμένου για τη σχέση τους και τη λογοδοσία που του είχε ζητήσει, ο τελευταίος, επιδιόταν σε ενέργειες αποξενώσεως της μηνύτριας από τα ακίνητα που παρουσίαζε ότι είχαν αγοραστεί για λογαριασμό της από τις προαναφερόμενες off shore εταιρίες και περιελεύσεως τους σ' αυτόν, καθώς και ιδιοποιήσεως των υπολοίπων χρημάτων της που του είχε καταβάλει και είχαν απομείνει σ' αυτόν, χωρίς να διατεθούν για την ανέγερση κατοικίας με αντίστοιχη βλάβη της μηνύτριας. Ειδικότερα, αποδείχθηκε, προβλέποντας βέβαιη, μετά τη διακοπή του δεσμού τους, τη διεκδίκηση εκ μέρους της μηνύτριας των προαναφερόμενων ακινήτων των πιο πάνω εταιριών, τα οποία γνώριζε ότι στην πραγματικότητα ανήκαν στη μηνύτρια, πλην όμως ο ίδιος προόριζε για τον εαυτό του, αποσκοπώντας να προσπορίσει στον εαυτό του παράνομο, περιουσιακό όφελος σε βάρος της περιουσίας της μηνύτριας, ίσο με το πραγματικό τίμημα που κατέβαλε για την αγορά των παραπάνω ακινήτων καθώς και το ποσό των 755.499 ευρώ που η μηνύτρια κατέβαλε για τη διαμόρφωση των καταστημάτων, αποφάσισε να μεταβιβάσει τα ακίνητα των ανωτέρω υπεράκτιων εταιριών σε ελληνικές εταιρίες δικών του συμφερόντων τις οποίες ίδρυσε στις 14-5-2003, προκειμένου, να επιτύχει τις αποφασισθείσες μεταβιβάσεις και εκμεταλλευόμενος το γεγονός ότι είχε στην κατοχή του τους προαναφερόμενους τίτλους μετοχών των υπεράκτιων αυτών εταιριών καθώς και την πλάνη του Χ. Γ., εκπροσώπου των εταιριών αυτών σχετικά με το ποιος ήταν ο πραγματικός μέτοχος αυτών, εμφανίστηκε στους διευθυντές των εταιριών "... και "...", υπαλλήλους της διαχειρίστριας εταιρίας ... Ltd, που είχαν οριστεί για την εκπροσώπηση των εταιριών ενώπιον των αρχών, παριστάνοντας ψευδώς ότι ήταν κύριος των μετοχών των εταιριών αυτών, τους τίτλους των οποίων τους επέδειξε, αφού τους κατείχε ως εκπρόσωπος και εντολοδόχος της μηνύτριας, οφείλοντας να τους αποδώσει μετά τη διακοπή του δεσμού τους, γεγονότα που απέκρυψε, κι έτσι έπεισε αυτούς να του χορηγήσουν τα από 28-5-2003 ειδικά πληρεξούσια των εταιριών ... και ... προς τον ίδιο για τη μεταβίβαση των ακινήτων της ... στην εταιρία "... και της έκτασης στις ... στην εταιρία "...". Επί πλέον ο πρώτος κατηγορούμενος προκειμένου να πείσει τη συμ/φο Ο. Κ. Μ. να προβεί στην κατάρτιση των οικείων μεταβιβαστικών συμβολαίων, στα οποία θα συμβαλλόταν αυτός ως πληρεξούσιος των ως άνω εξωχώριων εταιριών, παρέστησε σ' αυτήν ότι τα πληρεξούσια είχαν ληφθεί νόμιμα και ότι ο ίδιος edικαιούτο να προβεί στις συγκεκριμένες δικαιοπραξίες, κι έτσι στις 27-6-2003 ενεργώντας ως πληρεξούσιος των παραπάνω εξωχώριων εταιριών, μεταβίβασε αιτία πωλήσεως στις προαναφερθείσες δικών του αποκλειστικά συμφερόντων εταιρείες τα εν λόγω

ακίνητα. Η εταιρία ... συστάθηκαν με τις .../14-5-2003 και ...14-5-2003 πράξεις σύστασης της ίδιας συμ/φου, στις οποίες ο πρώτος κατηγορούμενος συμμετείχε ως κύριος μέτοχος με μερίδιο 59.990 μετοχών, σε σύνολο κεφαλαίου 60.000 μετοχών και ήταν Πρόεδρος και Διευθύνων Σύμβουλος αυτών. Περαιτέρω, ο πρώτος κατηγορούμενος δεν επέστρεψε στην μηνύτρια παρά τις επανειλημμένες οχλήσεις της το ποσό των 741.148,76 ευρώ που είχε απομείνει στην κατοχή του από την αγορά του ακινήτου στις ..., με την εντολή της μηνύτριας να χρησιμοποιηθεί για την ανέγερση οικίας εντός της ακινήτου αυτού, την οποία δεν πραγματοποίησε. Το ως άνω ποσό, μετά τη διακοπή του δεσμού του με τη μηνύτρια και οπωσδήποτε, αμέσως μετά τον Αύγουστο του 2003, που η τελευταία του έταξε ως προθεσμία για τη λογοδοσία των χρημάτων που του κατέβαλε και την απόδοση του καταλοίπου, μετά την εκτέλεση των εντολών της, αφού το κατείχε ως εντολοδόχος, πράγμα το οποίο αρνήθηκε να πράξει και παρανόμως το ιδιοποιήθηκε, ενσωματώνοντας στην περιουσία του. Ακόμη, ο πρώτος κατηγορούμενος από τις 28-5-2003 μέχρι τις 27-6-2003 που καταρτίστηκαν τα .../27-6-2003 μεταβιβαστικά συμβόλαια παρακράτησε παρανόμως και ενσωμάτωσε στην περιουσία του τους τίτλους των μετοχών των υπεράκτιων εταιρειών "... και "..., ιδιοκτησίας της μηνύτριας που τους είχε εμπιστευθεί κατά τα ανωτέρω με την εντολή να ενεργεί ως εκπρόσωπος των εταιρειών στην Ελλάδα και όφειλε, μετά τη διακοπή του ερωτικού τους δεσμού, να τους αποδώσει στη μηνύτρια. Με βάση τα παραπάνω αποδείχθηκε ότι ο πρώτος κατηγορούμενος τέλεσε τις πράξεις της απάτης κατ' εξακολούθηση άνω των 120.000 ευρώ και υπεξαίρεσης Ιδιαίτερα μεγάλης αξίας άνω των 120.000 ευρώ, ως εντολοδόχος και πρέπει να κηρυχθεί ένοχος κατά τα αναφερόμενα στο διατακτικό με το ελαφρυντικό του 84 § 2α ΠΚ που του αναγνωρίστηκε και πρωτοδίκως αφού πρόκειται περί πραγματικής συρροής των πιο πάνω εγκλημάτων διότι καθένα τούτων στρέφεται κατά διαφόρου υλικού αντικειμένου (ΑΠ 2471/2009). Περαιτέρω, από τις διατάξεις του αρ. 386 παρ. 1, 3 ΠΚ προκύπτει ότι για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της απάτης το πρόσωπο που παραπλανήθηκε δεν απαιτείται να είναι το ίδιο με εκείνο που περιουσιακώς βλάπτεται και έτσι υπάρχει απάτη και όταν ο απατώμενος είναι πρόσωπο άλλο από το περιουσιακώς βλαπτόμενο (ΑΠ 535/2011) και στην παρούσα υπόθεση η περιουσιακή βλάβη της μηνύτριας από την παραπλάνηση των διευθυντών των εξωχώριων εταιρειών ... και ... επήλθε, στην Ελλάδα (16ΠΚ) και έχουν αποκλειστικά εφαρμογή οι ελληνικοί ποινικοί νόμοι, απορριπτομένου του ισχυρισμού του κατηγορουμένου ότι πρόκειται περί εγκλήματος που τελέστηκε στην αλλοδαπή ...". Στη συνέχεια, το Δικαστήριο κήρυξε ένοχο, με τα ελαφρυντικά του άρθρου 84 παρ. 2α' και ε' ΠΚ, τον κατηγορούμενο και ήδη αναιρεσείοντα του ότι: "... και κατά τους πιο κάτω αναφερόμενους χρόνους, με περισσότερες πράξεις που συνιστούν εξακολούθηση του ιδίου εγκλήματος, έχοντας σκοπό να αποκομίσει ο ίδιος παράνομο περιουσιακό όφελος έβλαψε ξένη περιουσία Πείθοντας κάποιον σε πράξη; παράλειψη ή ανοχή με την εν γνώσει παράσταση ψευδών γεγονότων σαν αληθινών ή την αθέμιτη απόκρυψη ή παρασιώπηση, αληθινών γεγονότων και εκ της οποίας, ως άνω πράξης ίου το περιουσιακό όφελος και η προξενηθείσα - ζημία υπερβαίνει συνολικά το ποσό των 120.000 ευρώ. Συγκεκριμένα: 1) Την 28η Μαΐου 2003 εν γνώσει του, παρέστησε ψευδώς στα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου της υπεράκτιας εταιρείας της μηνύτριας Μ. Κ. "...", ότι κατείχε νόμιμα την μετοχή της εταιρείας και συνεπώς την κυριότητα αυτής, ώστε να αποσπάσει στο όνομά του ειδικό πληρεξούσιο για την εκποίηση ακινήτου στις ..., που η εταιρεία αυτή είχε αγοράσει με το υπ' αριθ. .../3-6-1999 συμβόλαιο του συμβολαιογράφου Αθηνών Δ. Δ., πράγμα που εν τέλει κατάφερε, με αποτέλεσμα να προβεί, εν πλήρη αγνοία της και με σκοπό τον προσπορισμό παράνομου περιουσιακού οφέλους σε βάρος της περιουσίας της

μηνύτριας Μ. Κ. και πραγματικής ιδιοκτήτριας της μετοχής, στην εκποίηση του ως άνω ακινήτου στις ..., αποτελούμενου από κληροτεμάχια συνολικής εκτάσεως 70.750 τ.μ., με την πώληση του στην εταιρεία "...", της οποίας ο ίδιος ήταν κύριος μέτοχος. Πρόεδρος και Διευθύνων Σύμβουλος, έναντι του ποσού των 613.491,24 ευρώ, με το υπ' αριθ. .../27-6-2003 συμβόλαιο της συμβολαιογράφου Αθηνών Ο. Κ. Μ., στην οποία επίσης παρέστησε ψευδώς την 27η Ιουνίου 2003 ότι το πληρεξούσιο είχε ληφθεί νόμιμα και ότι ο ίδιος δικαιούνταν να προβεί στη συγκεκριμένη δικαιοπραξία, το οποίο συμβόλαιο μεταγράφηκε στο Υποθηκοφυλακείο Μαραθώνος στον τόμο|... την 11-7-2003. Με τις παράνομες αυτές πράξεις και ειδικότερα παριστάνοντας το ψευδές γεγονός της κυριότητας από μέρους του της μετοχής της εν λόγω υπεράκτιας εταιρείας, την οποία στην πραγματικότητα κατείχε μέχρι τότε ως εκπρόσωπος της μηνύτριας και εντολοδόχος αυτής, όφειλε δε μετά τη διακοπή του ερωτικού τους δεσμού να της την αποδώσει, έπεισε το Διοικητικό Συμβούλιο- αυτής να του δώσει τη δυνατότητα να "προβεί στην παραπάνω περιουσιακή διάθεση του ακινήτου στις ..., με σκοπό τον προσπορισμό παράνομου περιουσιακού οφέλους, και προκαλώντας παράλληλα στην περιουσία της μηνύτριας ζημία ύψους 1.027.140 ευρώ (ήτοι 350.000.000 δραχμών), όσο και η πραγματική αξία που κατέβαλε για την αγορά του ακινήτου αυτού. 2) Αφού με παραστάσεις, εν γνώσει του, ψευδείς, ότι δήθεν θα αγόραζε για λογαριασμό της μηνύτριας Μ. Κ., την υπεράκτια εταιρεία "...", και δημιουργώντας με τον τρόπο αυτό, στη μηνύτρια την πεποίθηση ότι εταιρεία αυτή θα ανήκε αποκλειστικά σε αυτήν, την έπεισε κατά το έτος 1999, να καταβάλει το ποσό των 1.027.146 ευρώ (ήτοι 350.000.000 δραχμών) ώστε να αγοράσει στο όνομα αυτής, δύο καταστήματα και δύο γραφεία στην ... επί της, με τα υπ' αριθ. ...7-12-1999 συμβόλαια του .συμβολαιογράφου Αθηνών Β. Α., και το έτος 2001 να του καταβάλει το ποσό των 755.499 ευρώ (ήτοι 257.436.287,65 δραχμών) για τη διαμόρφωση και τον εξοπλισμό των παραπάνω ακινήτων, τα οποία ο ίδιος προόριζε για τον εαυτό του και σχεδίαζε στο μέλλον να τα αποκτήσει, την 28η Μαΐου 2003 εν γνώσει του, παρέστησε ψευδώς στα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου της υπεράκτιας εταιρείας της μηνύτριας "... ..", ότι κατείχε νόμιμα την μετοχή της εταιρείας και συνεπώς την κυριότητα αυτής, ώστε να αποσπάσει στο όνομα του ειδικό πληρεξούσιο για την εκποίηση των ακινήτων στη ..., πράγμα που εν τέλει κατάφερε, με αποτέλεσμα να προβεί, εν πλήρη αγνοία της και με σκοπό τον προσπορισμό παράνομου περιουσιακού οφέλους σε βάρος της περιουσίας της μηνύτριας Μ. Κ. και πραγματικής ιδιοκτήτριας της μετοχής στην εκποίηση των ως άνω καταστημάτων και γραφείων, με την πώληση τους στην εταιρεία "...", της οποίας ο ίδιος ήταν κύριος μέτοχος, Πρόεδρος και Διευθύνων Σύμβουλος, έναντι του ποσού των 614.490,62 ευρώ, με το υπ' αριθ. .../27-6-2003 συμβόλαιο της συμβολαιογράφου Αθηνών Ο. Κ. Μ., στην οποία επίσης παρέστησε ψευδώς την 27η Ιουνίου 2003 ότι το πληρεξούσιο είχε ληφθεί νόμιμα και ότι ο ίδιος δικαιούνταν να προβεί στη συγκεκριμένη δικαιοπραξία, το οποίο συμβόλαιο μεταγράφηκε στο Υποθηκοφυλακείο Κηφισιάς στον τόμο ... την 17-7-2003. Με τις παράνομες αυτές πράξεις και ειδικότερα παριστάνοντας το ψευδές γεγονός της κυριότητας από μέρους του της μετοχής της εν λόγω υπεράκτιας εταιρείας, την οποία στην πραγματικότητα κατείχε μόνοι τότε ως εκπρόσωπος της μηνύτριας και εντολοδόχος αυτής, όφειλε δε μετά τη διακοπή του ερωτικού τους δεσμού να της την αποδώσει, έπεισε το Διοικητικό Συμβούλιο αυτής να του δώσει τη δυνατότητα να προβεί στην παραπάνω περιουσιακή διάθεση των ακινήτων στη ..., με σκοπό τον προσπορισμό παράνομου περιουσιακού οφέλους, και προκαλώντας παράλληλα στην περιουσία της μηνύτριας ζημία όση και η αληθής αξία των ακινήτων ύψους 1.027.146 ευρώ (ήτοι 350.000.000 δραχμών) και επιπλέον 755.499 ευρώ (ήτοι 257.436.287,65 δραχμών). που κατέβαλε η μηνύτρια για τη

διαμόρφωση και τον εξοπλισμό τους. Εκ της ως άνω πράξης του το περιουσιακό όφελος και η προξενθείσα ζημία υπερβαίνει με βάση τα προαναφερόμενα συνολικά το ποσό των 73.000 ευρώ. Β) Ο πρώτος κατηγορούμενος Α. Μ. ... κατά τους παρακάτω αναφερόμενους χρόνους, με περισσότερες πράξεις που συνιστούν εξακολούθηση του ιδίου εγκλήματος, ιδιοποιήθηκε παράνομα ξένα ολικά κινητά πράγματα ιδιαίτερα μεγάλης αξίας, που υπερβαίνει το ποσό των 73.000 ευρώ, που περιήλθαν στην κατοχή του και του τα είχαν εμπιστευθεί λόγω της ιδιότητάς του ως εντολοδόχου. Ειδικότερα: 1) Στον ως άνω τόπο το πρώτο δεκαήμερο του μηνός Σεπτεμβρίου του έτους 2003 παρακράτησε παρανόμως και ενσωμάτωσε στην περιουσία του το ποσό των 741.148,76 ευρώ, που του είχε εμπιστευθεί το έτος 1999 η ως άνω μηνύτρια Μ. Κ. με την εντολή να χρησιμοποιηθεί για την ανέγερση οικίας εντός του ως άνω αναφερομένου υπό στοιχ. Α1 του παρόντος κατηγορητηρίου ακινήτου στις ..., πράγμα που ουδέποτε έπραξε καθώς, άλλωστε, το ακίνητο αυτό εκποιήθηκε παρανόμως από τον πρώτο κατηγορούμενο ως υπό στοιχ. Α1 του παρόντος εκτίθεται, με αποτέλεσμα να ιδιοποιηθεί αυτός παράνομα το παραπάνω ποσό. 2) Στον ανωτέρω τόπο κατά το χρονικό διάστημα από την 28η Μαΐου 2003 έως την 27η Ιουνίου 2003 παρακράτησε παρανόμως και ενσωμάτωσε στην περιουσία του τους τίτλους των μετοχών των υπό στοιχ. Α του παρόντος κατηγορητηρίου αναφερομένων υπεράκτιων εταιρειών "...", και "..." ιδιοκτησίας της ανωτέρω μηνύτριας, που του τους είχε εμπιστευθεί με την εντολή να ενεργεί ως εκπρόσωπος των εταιρειών στην Ελλάδα και όφειλε, μετά τη διακοπή του ερωτικού τους δεσμού, να τους αποδώσει στη μηνύτρια. Η ως άνω πράξη του τελέστηκε με την ιδιότητα του ως εντολοδόχου και με εκμετάλλευση της εμπιστοσύνης που έτρεφε η μηνύτρια στο πρόσωπο του λόγω του μεταξύ τους ερωτικού δεσμού, ο οποίος διεκόπη το Νοέμβριο του έτους 2002". Με αυτά που δέχθηκε το Εφετείο, κατά παραδεκτή αλληλοσυμπλήρωση σκεπτικού και διατακτικού, διέλαβε στην προσβαλλομένη απόφασή του, αναφορικά με την πράξη της κακουργηματικής απάτης κατ' εξακολούθηση και της κακουργηματικής υπεξαίρεσης του ποσού των 741.148,76 ευρώ, την κατά τα ανωτέρω ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, αφού εκθέτει σ'Α αυτήν με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία αποδείχθηκαν από την ακροαματική διαδικασία και συγκροτούν, κατά τα ειδικότερα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη, την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση των παραπάνω αξιοποιώνων πράξεων, για τις οποίες καταδικάστηκε ο αναιρδσειών, τις αποδείξεις από τις οποίες συνήγαγε αυτά, καθώς επίσης, και τους συλλογισμούς με βάση τους οποίους έκανε την υπαγωγή τους στις ουσιαστικές ποινικές διατάξεις των άρθρων 26§1 α, 27§1, 386 παρ. 1, 3 και 375 παρ. 1, 2 ΠΚ, που εφάρμοσε, τις οποίες ούτε ευθέως ούτε εκ πλαγίου παραβίασε. Οι ειδικότερες περί του αντιθέτου αιτιάσεις του αναιρεσειόντα είναι αβάσιμες αφού: Α) Όσον αφορά το αδίκημα της απάτης: α) αναφέρονται στην αιτιολογία της αποφάσεως του δευτεροβαθμίου Δικαστηρίου τα αποδεικτικά μέσα κατά το είδος τους, από τα οποία το Δικαστήριο συνήγαγε τα περιστατικά που εκτέθηκαν και οδηγήθηκε στην καταδικαστική για την πράξη αυτή κρίση του, από το σύνολο δε των παραδοχών της αποφάσεως προκύπτει ότι το Δικαστήριο τα έλαβε όλα υπόψη, μεταξύ των οποίων και τις από 31-7-02 και 21-5-03 επιστολές της φοροτεχνικής εταιρείας ... και δεν προέβη σε επιλεκτική αξιολόγηση αυτών, ενώ δεν υπήρχε, κατά νόμο, ανάγκη να παραθέσει όλα τα αποδεικτικά μέσα αναλυτικά, να εκθέσει τι προκύπτει χωριστά από το καθένα από αυτά και να αιτιολογήσει ποιο βάρυνε περισσότερο στην κρίση του, β) προσδιορίζονται επαρκώς οι ψευδείς παραστάσεις του αναιρεσειόντα, οι οποίες, όπως προκύπτει τόσο από το σκεπτικό όσο και το διατακτικό της προσβαλλομένης αναφέρονται σε παρόντα και

όχι σε μέλλοντα γεγονότα. Ειδικότερα, οι ψευδείς παραστάσεις αυτού ενώπιον των μελών των διοικητικών συμβουλίων των εταιριών "... και ..." καθώς και ενώπιον της συμβολαιογράφου Ο. Μ. ότι κατείχε νόμιμα τις μετοχές των παραπάνω εταιριών και ότι ο ίδιος κατείχε νόμιμα πληρεξούσιο, με το οποίο του εδίδετο η δυνατότητα να προβεί στις επίδικες μεταβιβαστικές δικαιοπραξίες, αναμφίβολα αναφέρονται στο παρόν, σε αυτές δε ακριβώς τις ψευδείς παραστάσεις θεμελιώθηκε η πράξη της απάτης για την οποία καταδικάστηκε και όχι, ως αυτός αβάσιμα ισχυρίζεται, στις διηγηματικά και μόνο αναφερόμενες παραστάσεις αυτού προς την εγκαλούσα ότι θα αγόραζε για λογαριασμό των παραπάνω εταιριών τα ειδικότερα στο σκεπτικό της απόφασης αναφερόμενα ακίνητα, ενώ, μετά ταύτα, είναι άνευ εννόμου επιρροής ο ισχυρισμός του ότι η αποδιδόμενη σ' αυτόν απάτη τελέστηκε σε βάρος του εαυτού του, αφού αυτός, δια της διαχειρίστριας εταιρίας, διόρισε τα μέλη του ΔΣ των ως άνω εταιριών, και τούτο διότι τα παραπάνω μέλη των ΔΣ, ως τρίτοι, διορίστηκαν και ενεργούσαν για λογαριασμό του αναιρεσείοντα με βάση τις παραπάνω ψευδείς αυτού παραστάσεις ότι ήταν νόμιμος κάτοχος των ενδίκων μετοχών και γ) ο ισχυρισμός του αναιρεσείοντα ότι εν προκειμένω δεν στοιχειοθετείται η πράξη της απάτης, αφού τα επίδικα ακίνητα αγοράστηκαν με χρήματα τα οποία του δώρισε η μηνύτρια, δεν ήταν αυτοτελής, ως αβάσιμα ούτος ισχυρίζεται, αλλά αρνητικός της κατηγορίας ισχυρισμός, στον οποίο το Δικαστήριο δεν ήταν υποχρεωμένο να απαντήσει και μάλιστα αιτιολογημένα και στον οποίο εξάλλου απάντησε με την κύρια αιτιολογία για την ενοχή αυτού αλλά και την αναφορά ότι "...δεν ευσταθεί ο ισχυρισμός του ότι η μηνύτρια δώρισε σ' αυτόν την εταιρία Β) Όσον αφορά την επιμέρους πράξη της υπεξαίρεσης του ποσού των 741.148,76 ευρώ: α) το Δικαστήριο αιτιολογημένα δέχτηκε τη συνδρομή όλων των ανωτέρω υποκειμενικών και αντικειμενικών στοιχείων της πράξεως αυτής, για την οποία κήρυξε ένοχο τον αναιρεσείοντα, αναφέροντας την έννομη σχέση, ήτοι αυτή της εντολής, δυνάμει της οποίας είχε περιέλθει στην κατοχή του τελευταίου το ανωτέρω υπεξαιρεθέν ποσό ως και τη μη απόδοσή του στην κυρία αυτού πολιτικώς ενάγουσα το πρώτο δεκαήμερο του Σεπτεμβρίου 2003, όταν αυτή μετά τη λήξη του δεσμού τους, νομίμως το αναζήτησε, οπότε και εκδηλώθηκε η βούλησή του να το ενσωματώσει στην περιουσία του. Ειδικότερα, από τις παραδοχές της απόφασης α) ότι η μηνύτρια το 1992 ήταν μόνιμος κάτοικος ..., όπου συνέχισε να δραστηριοποιείται επαγγελματικά μέχρι το φθινόπωρο του 2002, οπότε αποφάσισε να εγκατασταθεί μόνιμα στην Ελλάδα, β) ότι ο δεσμός των διαδίκων διακόπηκε το Δεκέμβριο του 2002 και ότι από τα μέσα του μηνός αυτού ο αναιρεσείων έπαυσε να διαμένει στο σπίτι της στη ... και γ) ότι το ποσό των 741.148,76 που ο αναιρεσείων είχε από το έτος 1999 στην κατοχή του με την εντολή της μηνύτριας να χρησιμοποιηθεί για την ανέγερση οικίας εντός του ακινήτου στις ..., ούτος, μετά τη διακοπή του δεσμού τους και συγκεκριμένα το πρώτο δεκαήμερο του Σεπτεμβρίου 2003, αρνήθηκε να της το επιστρέψει παρά τις επανειλημμένες προς τούτο οχλήσεις της, ενσωματώνοντάς το παράνομα στην περιουσία του, προκύπτει, ότι η πράξη που τέλεσε ο αναιρεσείων φέρει το χαρακτήρα της υπεξαίρεσης και όχι, ως αυτός ισχυρίζεται, της υφαίρεσης, για τη δίωξη της οποίας απαιτείται η υποβολή εμπρόθεσμης έγκλησης, αφού, με βάση τις παραπάνω παραδοχές, αφενός μεν δεν προκύπτει, ούτε εμμέσως, συμβίωση και μάλιστα 10ετής των διαδίκων αλλά ερωτικός δεσμός και περιστασιακή συννοίκηση αυτών, αφετέρου δε, σε κάθε περίπτωση, η ιδιοποίηση του ως άνω ποσού έγινε μετά τη διακοπή του δεσμού τους, όταν ζητήθηκε η απόδοση τούτου από τη μηνύτρια και επομένως ουδεμία ασάφεια υπάρχει ως προς αυτό. Επομένως, δεν γεννάται θέμα υπάρξεως ή μη εμπροθέσμου εγκλήσεως, η οποία, κατά τα ανωτέρω, απαιτείται μόνο στην υφαίρεση, β) εφόσον το αμέσως παραπάνω υπεξαιρεθέν ποσό δεν αποτελούσε υλικό αντικείμενο της προαναφερθείας

(υπό στοιχ. Α) πράξης της απάτης, ο προβληθείς ισχυρισμός του αναιρεσείοντα ότι το αδίκημα της υπεξαίρεσης απορροφάται εν προκειμένω από αυτό της απάτης ορθά απαντήθηκε και απορρίφθηκε από το δευτεροβάθμιο Δικαστήριο με την αναφορά ότι πρόκειται περί πραγματικής συρροής των πιο πάνω εγκλημάτων διότι καθένα τούτων στρέφεται κατά διαφορετικού υλικού αντικειμένου, και γ) με την παραδοχή ότι μεταξύ των διαδίκων υπήρξε σύμβαση εντολής αιτιολογημένα απαντήθηκε, καίτοι ήταν αρνητικός της κατηγορίας, ο ισχυρισμός του κατηγορουμένου-αναιρεσείοντα ότι αναφορικά με το παραπάνω ποσό η συνδέουσα αυτούς σχέση ήταν αυτή της σύμβασης δανείου. Επομένως, οι σχετικοί, από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' και Ε' ΚΠΔ, λόγοι αναίρεσης καθώς και ο πρόσθετος λόγος αυτής, με τους οποίους πλήττεται η προσβαλλομένη απόφαση, ως προς την καταδικαστική για τις παραπάνω πράξεις κρίση της, για έλλειψη ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας και για εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή των ουσιαστικών ποινικών διατάξεων των άρθρων 386, 375 και 378 ΠΚ, είναι απορριπτέοι ως αβάσιμοι. Όλες οι λοιπές, διαλαμβανόμενες στους ανωτέρω λόγους, αιτιάσεις, κατά τις οποίες το Δικαστήριο δέχτηκε τα ακριβώς αντίθετα από εκείνα που προέκυπταν από τα αναφερόμενα από τον αναιρεσείοντα αποδεικτικά στοιχεία πρέπει ν' απορριφθούν, προεχόντως, διότι προβάλλονται απαραδέκτως, αφού υπό την επίκληση του λόγου της ελλείψεως αιτιολογίας και νόμιμης βάσης, πλήττεται δι' αυτών η αναιρετικώς ανέλεγκτη περί τα πράγματα κρίση του Δικαστηρίου της ουσίας. Όσον αφορά όμως την επιμέρους πράξης της από τον αναιρεσείοντα υπεξαίρεσης των μετοχών των υπεράκτιων εταιριών "... και "..., ως προς τις οποίες αυτός ισχυρίστηκε ότι ήταν μηδαμινής αξίας, το Δικαστήριο δεν διέλαβε στην προσβαλλομένη απόφασή του την απαιτούμενη κατά τα ανωτέρω ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, εφόσον σε κανένα σημείο τόσο του σκεπτικού όσο και του διατακτικού αυτής δεν αναφέρεται, ούτε εμμέσως, η αξία αυτών, στοιχείο κρίσιμο για την έρευνα και του προταθέντος ισχυρισμού περί παραγραφής της επιμέρους πράξης αυτής, ενόψει και της μη υπάρξεως παραδοχών περί της συνδρομής των προϋποθέσεων της παρ. 2 του άρθρου 98 ΠΚ. Επομένως, ο σχετικός, από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' ΚΠΔ, λόγος αναίρεσης, με τον οποίο πλήττεται η προσβαλλομένη απόφαση, ως προς την πράξη αυτή, για έλλειψη αιτιολογίας είναι βάσιμος και πρέπει να γίνει δεκτός. Μετά ταύτα, εφόσον δεν υπάρχουν άλλοι λόγοι αναίρεσης, κύριοι και πρόσθετοι, προς έρευνα, πρέπει να αναιρεθεί εν μέρει η προσβαλλομένη απόφαση και δη μόνο αναφορικά με την ανωτέρω πράξη και συνακόλουθα κατά τη διάταξή της περί επιβολής ποινής για την πράξη της υπεξαίρεσης καθώς και κατά τη διάταξή της περί συνολικής ποινής και να παραπεμφθεί η υπόθεση για νέα συζήτηση κατά το αναιρούμενο μέρος της στο ίδιο Δικαστήριο συγκροτούμενο από δικαστές άλλους εκτός από εκείνους που δίκασαν προηγουμένως (αρθρ. 519 ΚΠΔ), απορριπτομένης κατά τα λοιπά της ένδικης αίτησης αναίρεσης και του προσθέτου λόγου αυτής.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Αναιρεί εν μέρει την υπ' αριθμ. 2437/2014 απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών, σύμφωνα με όσα αναφέρονται στο σκεπτικό. Παραπέμπει την υπόθεση κατά το αναιρούμενο μέρος της για νέα εκδίκαση στο ίδιο Δικαστήριο, συγκροτούμενο από άλλους δικαστές, εκτός από εκείνους που δίκασαν προηγουμένως.

Απορρίπτει κατά τα λοιπά την από 24-2-2017 με αριθμ. γεν. πρωτ. ...28-2-2017 αίτηση του Α. Μ. του Ι., κατοίκου ..., για αναίρεση της υπ' αριθμ. 2437/2014 απόφασης του Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών καθώς και τον από 21-9-2017 πρόσθετο λόγο αυτής, που κατατέθηκε με χωριστό δικόγραφο στις 22-9-2017.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε ... στις 12 Δεκεμβρίου 2017. Δημοσιεύθηκε ... σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 8 Ιανουαρίου 2018.
Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ